

DET YTTERSTA MÖRKRET

CHRISTOFFER HOLST

Det yttersta
mörkret

Lovereads

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@lovereads.se | www.loveReads.se

Copyright © Christoffer Holst 2026
Enligt avtal med Enberg Agency
Omslag: Emma Graves/designstudioe.com
Omslagsfoto: Shutterstock, iStock
Tryckt hos Scandbook EU 2026
Första tryckningen
ISBN 978-91-8959145-5

Prolog

Viveca

Blåsten rycker och drar i Vivecas blonda hår där hon sitter på däckets till sin stora segelbåt. Men solen skinner, än har den inte slukats av havet. Det är början av sommaren och kvällarna är ljuvligt ljusa. Hon tar en klunk av rosévinet och även en selfie. Fånigt, kanske. En kvinna som är över sextio kanske inte ska ta selfies. Men det känns som om stunden kräver det.

Hon betraktar bilden av sig själv. Det blonda håret. Jo, det var bra att hon färgade det. Hon har väninnor som låtit det gråa håret växa ut. Men Viveca är inte redo för det än. Hon är skild och fri och har framtiden för sig. Tränar fyra dagar i veckan, äter sunt och gör regelbundna ansiktsbehandlingar. Hon är inte trettio längre, om några veckor fyller hon sextiotre. Men hon är absolut inte någon gråhårig tant för det. Så hon kommer fortsätta färga håret blont.

Segelbåten ligger på svaj utanför Kyrkviken på Bullholmen. En idyllisk ö i Stockholms skärgård, som turisterna flockas till under sommaren. Viveca har alltid älskat att segla. Men att ligga förtöjd vid bryggorna nu för tiden är rätt jobbigt, skärgården är full av stora vrålåk och festande gäng som förvandlar varje hamn till

en nattklubb. Då är det skönare att kasta ankar en bit utanför ön där det är tyst och lugnt.

Men även om det är varmt här i sittbrunnen huttrar Viveca till när hon vänder upp ansiktet mot skyn. Det ljusst blåa har börjat lappas över av mörka moln. Det regnar inte men dropparna hänger i luften och det känns som att himlen när som helst kan öppna sig. Eller så har hon tur och får en stund till här uppe på däck. Bäst att passa på, sommaren känns så oerhört efterlängtdad i år.

Viveca går ner och hämtar roséflaskan, fyller på glaset. Ur kylen plockar hon även fram västerbottenpajen. De skulle egentligen ha ätit den tillsammans ikväll, hon och han. En enkel men romantisk middag – lite crème fraiche, finhackad rödlök och löjrom till. Men de hann knappt gå ombord innan planerna ställdes på ända. Han behövde ge sig av, jobbet som akutkirurg kallade. Och han hade ju jour. Så Viveca fick segla ut ensam, för om det var något hon visste var det att helgen ändå skulle tillbringas på havet. Med eller utan hennes nya förälskelse. Det enda som fick följa med ombord var pajen han lagat. Den som det var tänkt att de skulle avnjuta på tu man hand med en flaska vin till.

Så länge hon kan minnas har havet varit hennes trygghet, oavsett om det är lugnt och stilla eller stormar. Havet påminner henne om att världen är stor och oändlig och att andra länder, kulturer och människor enbart är en seglats bort. Det finns något betryggande i det, i insikten om att hon är så liten i allt detta som utgör den stora vida världen. Viveca växte upp i stan men hon kommer att dö vid havet.

Hon orkar inte värma pajen. Skär bara en tårtbit av

den och lägger upp på en tallrik. För att lyxa till det lite lägger hon några blad ruccola på tallriken och ringlar över lite olivolja och flingsalt. En gaffel räcker, kniv är överflödigt nu när den romantiska kvällen blev inställd.

Viveca är van vid ensamheten, hon har tillbringat många kvällar i livet allena. Hon är ensambarn. Eller nej, det är hon ju inte. Hon har en bror, men honom har hon inte några minnen av. Hon växte upp som ensambarn, med enbart en mor. En mor som inte kunde ge henne den trygghet i livet hon så väl behövde. Så när Viveca blev vuxen började hon söka efter en flock, ett sammanhang, en familj. Fyrtiofem år efter att hon lämnade barndomshemmet undrar hon om hon har lyckats. Några barn blev det aldrig. Inga *Fanny och Alexander*-jular, inga skolavslutningar, ingen att köpa små jumpers och skor till.

Kanske är det lika bra. Kanske är det meningen att hennes släktlinje ska dö ut när hon själv går ur tiden, i stället för att låta alla rykten och hemskheter fortsätta plåga generation efter generation. *Gyllenström? Är... är du alltså en Gyllenström?*

Trots att hon aldrig fick några barn fick Viveca mycket annat i livet. Hon pluggade hårt som ung, startade sin PR-byrå i tjugofemårsåldern och har haft en fantastisk karriär. Tjänat mycket pengar, fått många vänner på vägen. Och äktenskapet med Thomas höll ändå i över tjugo år. Det är mer än vad de flesta får tillsammans. Hon älskar honom fortfarande, men är glad att de inte delar säng längre. De växte ifrån varandra – båda längtade efter ett annat slags liv till slut. Och villan i Bromma såldes med en vinst på fjorton miljoner.

Idag bor Viveca i stan. Och när hon sov första natten i sin nya lägenhet på Kungsholmen var det som att hon kunde andas ut för första gången på flera år. Väggarna var kala, det doftade målarfärg och hela hennes liv stod staplat i flyttkartonger från Rusta. Men lugnet i henne var som att flyta på lätta vågor i bräckt vatten en varm sommardag. Hon hade börjat om, trots att hon närmade sig sextio.

Så här några år senare är hon så otroligt glad att hon inte behöll villan i Bromma utan vågade flytta in till stan igen. Hon hade saknat ljuden och bruset. Hennes jobb är fortfarande en viktig del av livet och hon har många vänner runt knuten. Dessutom har hon Betty – segelbåten hon köpte för ett par år sedan. Väninnorna undrade om hon verkligen ville ha en egen båt, var det inte meckigt utan en make som kunde hjälpa till? Men Viveca började segla redan som barn. Ett lantställe vid havet skulle hon aldrig kunna älska lika mycket som en båt. Och hon har inte ångrat köpet en enda gång.

Hon hugger in på pajen, känner sig plötsligt utsvulten och tuggar girigt. Den är salt och fet och härlig. När hon ställer undan tallriken och greppar roséglaset igen ser hon sig omkring. Bullholmen ligger bara ett femtiotal meter bort. Hon har inte varit här sedan hon var tonåring och då svor hon på att hon aldrig skulle återvända. Så många minnen, som hon fortfarande värjer sig mot när de dyker upp.

Men ikväll seglade hon hit som på ren automatik, konstaterar hon och sväljer. Att ligga på svaj i Kyrkviken är ju inte samma sak som att besöka själva ön. Och det är en oerhört vacker plats, det här. Något av det finaste

man kan se i Stockholms skärgård. I denna vik har hon badat mycket som barn.

Viveca ser ner på telefonen. Han har inte hört av sig.

Om det är något hon faktiskt har saknat det senaste året, så är det en man. Hon älskar sin lägenhet, jobbet, vännerna. Är nöjd med sitt liv och hur allt blivit, även om det där telefonsamtalet för några veckor sedan kom som en chock. Såklart gjorde det det. Men på ett sätt känns det skönt att få det bekräftat, det hon känt på sig så länge. När allt är över kanske hon äntligen kan glömma och gå vidare, våga släppa taget om det förflutna. Hitta kärleken. Inte den smöriga teveserieromantiken, den är hon för gammal för att tro på, utan det hon vill ha är någon att dela vardagen med. Någon som bryr sig om och månar om henne.

För ett halvår sedan skapade hon ett konto på Tinder, som vilken trettioåring som helst. Och så började hon dejta. Hon gick på några nitlotter i början, men för två månader sedan träffade hon *honom*. De åt middag på en restaurang i Vasastan och hon har aldrig varit med om att en man sett på henne på det viset. Han lyssnade på henne, ville höra om hennes liv. Hon blev förälskad direkt. Han är några år yngre men det gör ingenting. Hon är en modern kvinna, de är båda vuxna människor.

Att hans jobb som läkare gör honom otillgänglig ibland kanske hon kan leva med. Eller? Är han intresserad av henne på riktigt? Hon kanske är för gammal. Inte tillräckligt vacker.

Hon sträcker sig efter rosévinet igen. Svaret på den frågan får tiden utvisa, det är inget hon kan kontrollera. Så pass vuxen har hon i alla fall blivit.

Det är som att vädret försöker väcka henne flera timmar senare, men Viveca gör sitt bästa för att fortsätta sova. Hon mår illa. Har fruktansvärt ont i huvudet. Men stormen kämpar på. För ja, nu stormar det. Varför kollade hon inte väderleken innan hon seglade iväg? Man ska inte ligga på svaj i storm. Men så här blåsig trodde hon inte att det skulle bli.

Regnet piskar mot rutorna. Hela båten gungar.

Nej, hon kan inte somna om. Hon kämpar sig upp ur alkoven. Men faller i nästa ögonblick åt sidan, slår huvudet i en kökslucka. Är det blåsten eller hennes inre som stormar? Hon mår inte bra. Inte alls. Vad har hon fått i sig egentligen?

Vinden letar sig ner i båten, viner i öronen. Ankaret kommer släppa, tänker hon. Herregud, hur ska jag ta mig ur det här?

Det hugger och bränner i magen, hon vill kräkas. Hon försöker orientera sig men det är svårt att hålla ögonen öppna. En våg får båten att kränga till och hon faller. Rakt mot diskbänkens hårda kant. Smärtan är sylvass, men hon hinner inte känna den så länge.

Viveca faller ner på golvet. Hon kippar efter andan.

Båten börjar driva.

När den tjugo minuter senare slår i hamnkanten med ett brak är hon redan död.

I

Cilla

Jag står framför vårt drömhus.

Ett artonhundratalstorp med vita knutar, en tvåtusen kvadratmeter stor tomt med odlingslådor, äppelträd där grenarna precis börjat blomma och ett gästhus med mossa på taket. I min hand håller jag prospektet på denna fastighet i mittersta Sörmland som de nuvarande ägarna köpte för fem år sedan och nu vill sälja.

Samtidigt som jag betraktar bostaden slungas jag tillbaka till mitt eget liv såsom det såg ut för fem år sedan. På den tiden var jag inte på någon bra plats alls. Jag hade tröttnat på mitt dåvarande jobb som skvallerjournalist och min dåvarande sambo, Danne, han hade tröttnat på mig. I flera år hade vi sparat till vårt drömtorp. Var det skulle ligga visste vi inte, vi visste bara att vi ville samma sak. Tills han slutade drömma och gick vidare. Jag vet inte vad som gjorde ondast: det faktum att jag inte hade Danne längre, eller det faktum att han tog med sig sin halva av insatsen som vi sparat till.

Jag grät. Länge och mycket. Och gnällde, det gjorde jag uppenbarligen också. För det var min bästa vän Zacke som till slut fick mig att rycka upp mig och gå

vidare. *Nu måste du göra något proaktivt, Cilla. Torka tårarna. Köp en kolonilott i stället!*

Och det gjorde jag. En liten en, på Bullholmen. En idyllisk ö i Stockholms skärgård som för ovanlighetens skull har ett koloniområde. Och där har jag tillbringat de senaste fem somrarna. Ofta i sällskap med Adam Ångström, min kille. Samt min kolonigranne, Rosie. En pensionerad kvinna som till skillnad från mig faktiskt kan odla och som förr i tiden jobbade som polis, precis som Adam gör nu – de är nämligen mor och son.

Men livet ändrar riktning hela tiden. Jag älskar min lilla kolonistuga men nu har Adam gjort entré i mitt liv. När vi blev tillsammans kom vi överens om att lägga så lite pengar på vårt boende i Stockholm som möjligt så att vi kunde spara till ett fritidshus. Och nu står vi här, på försommarens femte visning.

Adam har precis varit och inspekterat en vedbod och kommer och ställer sig bredvid mig. Hans mörka, lockiga hår glänser i solen, som hans ögon lyser ikapp med.

– Så mycket potential, säger han och nickar. Och de tidigare ägarna har inte ens renoverat sönder det. Det är så många originaldetaljer kvar!

Adam fick en fyrtioårskris för något år sedan. Men inte en klassisk en. Han köpte ingen motorcykel, han började inte träna för maraton. Han skaffade tack och lov ingen ny tjej som han rymde iväg med. Nej, i stället blev han helt besatt av byggnadsvård och numera somnar han alltid med en bok av Göran Gudmundsson i händerna. Han slukar alla teveprogram om husrenovering och när vi målade om sovrummet för ett tag sedan

var det enbart linoljefärg som dög. Plastfärg är djävulens påfund, tydligen.

– Ja, det är fint, säger jag och biter mig i läppen. Men kanske lite väl slitet?

Det är inte så att jag aktivt letar fel, jag vill såklart också hitta vårt nya drömsommarställe. Men inget av torpen vi tittat på har gett mig samma känsla som mitt älskade Bullholmen. Och även om jag gillar Adams passion för byggnadsvård, så kan jag inte påstå att jag är lika intresserad. Där min kille ser fönsterrenovering ser jag en trevlig plats att ställa en prunkande pelargon på. Och det här stället ser ut att behöva renoveras både på längden och tvären, flera spruckna takpannor måste till exempel bytas ut.

– Sååååå, vad tycker ni?

Mäklaren kommer fram till oss. Han arbetar på mäklarfirmen Historiska kåkar och även han ser ut att ha genomgått en varsam renovering. Tandraden har kittats, ögonbrynen har lerklinats och det känns nästan som om han doftar Grummesåpa. Han är skitsnygg, på ett sätt som nästan är jobbigt. Man vill liksom inte göra så där bildsköna mäklare besvikna.

– Vi gillar det, säger Adam. Eller ... Han ser lite upp-givet på mig. Jag gör det i alla fall.

Jag tittar mig omkring på de andra sällskapen som står och synar huset. Alla ser ut att vara flyktingar från innerstaden som drömmer om att inleda dagen med att kasta ut foder åt en höna. De har troligtvis mycket pengar också. Mer än jag och Adam, av alla avslappnat snygga lantoutfits att döma. Det knyter sig i magen, jag

hatar att göra min pojkvän besviken. Men det här känns helt enkelt inte rätt.

– Det verkar vara många intresserade här, kommenterar jag.

– Ja, det lär komma några bud redan ikväll.

Jag sneglar på Adam och ser honom nicka lite modstulet.

– Vi får ta oss en funderare ikväll, säger jag och klappar honom på axeln. Men Sörmlandshelgen är ju inte slut än, det finns fler torp att titta på.

*

En stund senare rullar vår bil, en Citroën som hostar som om den tillverkats i Édith Piafs ungdom och rökt minst lika många cigaretter, fram genom det grönskande landskapet mellan Malmköping och Ärla. Det är lördag eftermiddag och början av juni. När jag vevar ner fönsterrutan letar sig doften av hägg, syren och dammigt grus in i kupén.

Vi har unnat oss en liten Sörmlandsweekend, jag och Adam. Det gör vi ibland eftersom Zacke och hans sambo Jonathan har ett torp här sedan två år tillbaka. Efter att de sålt sin skidstuga i Idre valde de att göra sig av med sin vackra och stora lägenhet vid Mariatorget på Söder. Kvar på Söder bor de fortfarande, men nu i en liten tvåa nära Hornstull. Och för pengarna som blev över köpte de torpet. Det tar bara en dryg timme att åka dit från stan och det är ett riktigt sommarparadis. Huset är litet och rött med vita knutar, omgärdat av knotiga

gamla äppelträd som Zacke förvandlar till litervis med mos varje höst. Jag har själv flera påsar kvar i frysen som ännu inte gått åt.

Huset har borrhad brunn och varmvattenberedare men inga ledningar indragna inomhus, så Zacke och Jonathan duschar ute ända tills oktober. Att min bästa vän skulle acceptera att stå utomhus och frysa under vattenslangen en mörk höstkväll hade jag aldrig trott för några år sedan. Zacke har ett hjärta av guld, men det råder inga tvivel om att han är en snobb. Men köpet av sommarstugan, som med hjälp av flertalet element och fönstervadd har förvandlats till en året runt-stuga, har förändrat Zacke. Han älskar att vara där. Längtar till torpet när han och sambon är i stan. Han har till och med köpt en Jula-jacka. En sådan där röd som man har på sig när man grillar korv utomhus året runt. Att korven är ekologisk lammkorv med fänkål kanske dock skiljer Zacke och Jonathan från resten av områdets boende.

När vi parkerar bilen på den lilla uppfarten utanför torpet ser jag hur de sitter i trädgården i varsin solstol. Eftermiddagen är härligt varm och det pirrar i hela kroppen när jag tänker på sommaren som antligen är i antågande. Ljuvligt!

– Välkomna! ropar Zacke och kommer fram till oss. Är ni sörmlänningar nu?

– Tveksamt, säger jag. Det var hundratals andra stockholmare där. Det känns som att priset kommer gå upp rejält.

– Men vi ska följa budgivningen, inflikar Adam till

min förvåning. Det är ju inte omöjligt att vi har en chans.

En chans? tänker jag. Hörde han inte vad jag sa tidigare? Det måste väl kännas rätt för oss båda?

– Ingenting är omöjligt, säger Zacke och kramar om oss båda. Nu får ni slå er ner i bersån, det vaknas *apéro!*

*

Efter en ovanligt kall och ogästvänlig vår har nätterna äntligen börjat bli ljusare. Visst har det funnits dagar då Södermalms befolkning kunnat sitta med en kaffe mot en husvägg och blicka upp mot en klar himmel, men det har också varit regnigt och mörkt och alldeles för låga temperaturer. Men nu vankas det sommar.

Jag och Adam ligger i killarnas gästhus, en gammal loftbod från artonhundratalet. Faluröd och sned. När de köpte stället var gästrummet rejält nedgången, med ingrodna golvmattor, rosaspräckliga väggar med hundratals krokar och spikar och ett elsystem som hade passat bättre på USA:s avrättningsavdelningar. Men Zacke och Jonathan har renoverat varsamt och nu är det här ett ljust rum med vita väggar, lantliga tavlor och gulliga lampor på nattygsborden.

Adam ligger redan och snarkar, han besitter den avundsvärda superkraften att kunna somna precis var som helst när som helst. Till och med när vi grälat, vilket vi nyss gjorde. Eller, gräla kanske är att ta i. Vi *tog ett snack* om vårt gemensamma bostadssökande. Adam sa att det kändes som om jag inte ville hitta något, att jag klankade ner på småsaker hela tiden. Jag försvarade mig med att det är ett stort steg att köpa sommarställe,

att det är viktigt att hitta något som känns rätt både i plånboken och i hjärtat. Först såg Adam lite skeptiskt på mig, men sedan lade han armen om mig och sa att han såklart höll med. Att han inte vill stressa fram något.

Nu är klockan strax efter elva och jag tittar på Adams brunbrända bröstkorg som med jämna mellanrum höjer och sänker sig bredvid mig. Det är en annan superkraft han har, han är liksom solkysst året om, oavsett väder. Det är inte jag. Jag såg mig i spegeln tidigare i veckan och tycker att jag påminde oroväckande mycket om en tallrik gäddqueneller. Jag måste få tag i en bra brun-utan-sol-kräm innan folk börjar förväxla mig med en filbunke.

Som väntat blev vi bjudna på en fantastisk måltid här i killarnas torp ikväll. Grillad zucchini med burrata och chilihonung till förrätt, och så en fint skuren grillad flankstek till varmrätt. Zacke har förstås blivit vän med ägarna till den lokala nötköttsgården. Till det fick vi grillade sparrisar, årets första färskpotatis och en hemgjord jalapeñomajonnäs. Allt är som vanligt här på torpet. Ja, förutom att Aretha Franklin är död. Det är sorgligt. Inte den riktiga Aretha, alltså, som gick ur tiden för några år sedan. Utan hennes namne, Zackes och Jonathans gamla bichon havanais, som somnade in i vintras. Väldigt sorgligt. Hon brukade gilla att sova med mig och jag saknar att ha den lilla golvmoppen tryckt mot fötterna. Nu letar de efter en ny hund, så snart lär de vara mitt uppe i en rörig valpperiod där allt de äger tuggas sönder.

Och snart kanske jag och Adam har ett hus, om han får som han vill. Men visst vill jag det med? Det är

säkert bara jobbstressen som gör att jag stretar emot, så fort jag lämnat manus till det nya *Blodspår*-avsnittet kommer jag kunna fokusera på bostadsletandet på ett helt annat sätt.

Jag sneglar på honom igen där han ligger och sover bredvid mig. *Drömmer han om vårt framtida sommarställe nu? Doftar det träsåpa i hans drömmar?*

Redan tidigt under kvällen startade budgivning, och stugan ligger vid det här laget på flera hundratusen över utgångspris. Adam längtar efter ett riktigt sommartorp, men det ser rätt mörkt ut med tanke på vår begränsade budget.

I drygt fem år har jag haft min älskade kolonilott på Bullholmen, en idyllisk liten skärgårdsö utanför Stockholm. Jag har även kvar min lilla lya på Södermalm, även om de flesta kvällar tillbringas i Adams trea vid Sankt Eriksplan. Den har blivit vårt gemensamma hem, lika mycket mitt som hans nu. Och tidigare i våras hade vi en ordentlig diskussion om framtiden. Om våra drömmar och tankar. Adam längtar efter hus. Först föreslog han en liten villa utanför stan. Inte i Bromma eller så, vi är inga miljonärer, men kanske i Tyresö eller liknande. En liten mexitegelvilla med en trädgård och en asfalterad uppfart med tillhörande laddstolpe för bilen. Grannar som heter Jocke och Johanna, som har två barn och en mops med en tass i graven. Jag lyckades hålla min panikångestattack i schack, tackar som frågar. Den här stadsrättan skulle vissna och dö utanför tullarna så ett sommarställe någon timme utanför Stockholm blev en bra kompromiss. Men det kräver förstås att jag säljer kolonilotten.

Jag var ute på Bullholmen för någon vecka sedan och öppnade upp för sommaren. Satte några plantor, städade det lilla huset och slängde ett hundratal flugor som gjort fönsterkarmarna till sin sista viloplats. Om någon helg ska jag ut dit igen. Jag älskar det där stället, lugnet och de vackra omgivningarna, men livet förändras ju. Och man ska omfamna förändring, det har jag hört i någon podcast.

Jag ser min mobilskärm lysa upp. Ett mejl har kommit in.

Apropå podd, tänker jag surt.

I flera år har jag skrivit avsnitt till true crime-podcasten *Blodspår*, som fortfarande är en av landets mest lyssnade. De två tjejerna som driver den har bra röster för formatet och en enorm fanbase som lyssnar på allt de producerar. Det enda dåliga med det här jobbet är bolagets chef, Antonia Fiorelli. En mediakvinna som tagit sig högst upp i hierarkin och som lyser av stolthet i varje intervju när hon berättar att ADHD är hennes superkraft. Men hon berättar aldrig att hennes anställda förväntas svara på mejl dygnet runt, även om det är helg och klockan närmar sig midnatt. Som nu.

Hej Cilla! Hur går det med vår historiska special, när kommer texten?

Herregud. Lämning är inte förrän om några veckor och hon vet att jag aldrig missar en deadline. Fast för en gångs skull är jag faktiskt lite stressad, jag har fortfarande inte kommit igång med skrivandet. Ändå svarar jag att texten är på g och att jag tror att avsnittet kommer bli toppen.

Förra sommaren testade *Blodspår* ett nytt grepp:

Historisk sommar. Fyra avsnitt om klassiska historiska mord i Sverige, både uppklarade och olösta. Lyssnarna älskade det, och denna sommar blir det en favorit i repris. Det första avsnittet spelades in för ett litet tag sedan, så nu är det bara att kasta sig in i nästa fall. Jag har inte riktigt bestämt mig än, men en sak är säker: det finns mängder av gamla mysterier att grotta i. Trots att Sverige är ett litet land råder det ingen som helst brist på mörka mordgåtor. Kanske borde jag åka ut några dagar tidigare till Bullholmen i veckan, få lite inspiration? Och så kan Adam komma ut framåt helgen. Som poliskommissarie på Nackapolisen har han helt andra arbetstider än jag.

Jag tittar på honom ännu en gång. Han ser faktiskt ut att drömma. Jag stryker med handen över hans varma axel och makar mig till rätta bredvid honom.

Ett hus, tänker jag. Ett riktigt hus denna gång.
Blir det här sista sommaren på Bullholmen?